

Το ταξί: Οδηγίες χρήσεως*

ΑΚΡΙΒΩΣ ΤΗ ΣΤΙΓΜΗ που μπαίνεις στο ταξί δημιουργείται το πρόβλημα της θεμιτής επικοινωνίας με τον ταξιτζή. Ο ταξιτζής είναι άτομο που οδηγεί όλη την ημέρα μέσα στην πόλη (πρόκειται για δραστηριότητα που οδηγεί ή στην καρδιακή προσβολή ή στη νευρολογική κλινική) σε σύγκρουση με τα υπόλοιπα ανθρώπινα όντα. Άρα είναι νευρικός και μισεί οποιοδήποτε ανθρωπόμορφο πλάσμα. Αυτό κάνει τους «radical chic» να λένε πως οι ταξιτζίδες είναι όλοι τους φασίστες. Δεν είναι αλήθεια. Ο ταξιτζής αδιαφορεί για τα ιδεολογικά προβλήματα: μισεί τις διαδηλώσεις όχι για την πολιτική χροιά τους αλλά γιατί εμποδίζουν την κυκλοφορία. Θα μισούσε και μία παρέλαση των Μπαλίλλα. Ζητάει μόνο μία ισχυρή κυβέρνηση που να στήσει στον τοίχο όλους τους γιωταχίδες και να επιβάλει μία ήπιας μορφής απαγόρευση κυκλοφορίας από τις έξι το πρωί μέχρι τα μεσάνυχτα. Είναι μισογύνης, αλλά μόνο με τις γυναίκες που βγαίνουν έξω. Εκείνες που μένουν σπίτι να μαγειρέψουν τις ανέχεται.

Ο ιταλός ταξιτζής χωρίζεται σε τρεις κατηγορίες. Σε εκείνον που εκφέρει τις παραπάνω απόψεις σε όλη τη διαδρομή. Σε εκείνον που σιωπά συνοφρωμένος και εκφράζει τη μισανθρωπία του με τον τρόπο που οδηγεί. Σε εκείνον που εκτονώνει τις εντάσεις του με απόλυτα αφηγηματικό τρόπο και διηγείται τι του συνέβη με κάποιον πελάτη. Είναι «tranches de vie» από τις οποίες απουσιάζει οποιοδήποτε στοιχείο παραβολής. Αν κάποιος τις εδιηγείτο στην ταβέρνα, θα ανάγκαζαν τον ταβερνιάρη να βγάλει έξω το υποκείμενο της αφήγησης, πείθοντας τον πως ήρθε η ώρα να πάει για ύπνο. Ο ταξιτζής όμως τις θεωρεί παράξενες και διασκεδαστικές. Κι εσείς καλά θα κάνετε να τις συνοδεύετε με επαναλαμβανόμενα «μα σοβα-

*ΣΗΜΕΙΩΣΗ ΤΕΤΡΑΔΙΩΝ

Από το «Espresso» της 22.5.1988.

ρά σας έτυχε κάτι τέτοιο μα τι μου λέτε τι κόσμος κυκλοφορεί τη σήμερον ημέραν». Αυτή η συμμετοχή σας δεν θγάζει τον ταξιτζή από την κατάσταση αυτιστικής μυθοπλασίας, αλλά σας κάνει να αισθανθείτε άνθρωποι με κατανόηση.

Στη Νέα Υόρκη ένας Ιταλός διατρέχει κινδύνους αν διαβάσει στη θέση του οδηγού ονόματα όπως De Cutugnatto, Esippositto, Perquosco κι αποκαλύψει την καταγωγή του. Τότε ο ταξιτζής θα αρχίσει να ομιλεί μία εντελώς πρωτόγνωρη γλώσσα και προσβάλλεται θανάσιμα που δεν καταλαβαίνετε. Πρέπει αμέσως να του πείτε στα αγγλικά πως εσείς μιλάτε μόνο τη στενή διάλεκτο του χωριού σας. Εξάλλου ο ίδιος έχει ήδη πειστεί πως τώρα πια εδώ το εθνικό ιδίωμα είναι η αγγλική γλώσσα.

Γενικότερα όμως οι ταξιτζίδες της Νέας Υόρκης ή έχουν εβραϊκό όνομα ή έχουν μη εβραϊκό όνομα. Εκείνοι με εβραϊκό όνομα είναι αντιδραστικοί σιωνιστές, εκείνοι με μη εβραϊκό όνομα είναι αντιδραστικοί αντισημίτες. Δεν εκφράζουν απόψεις. Σας ζητούν να πάρετε θέση. Η κατάσταση χειροτερεύει όταν διαβάζεις ένα κάπως ανατολίτικο ή ρωσικό όνομα και δεν καταλαβαίνεις αν είναι εβραίοι ή όχι. Για να αποφύγεις κακοτοπιές πρέπει τότε να πεις πως άλλαξες γνώμη και δεν θέλεις πια να πας στη γωνία Εβδόμης και Δεκάτης Τετάρτης αλλά στη Charlton street. Τότε ο ταξιτζής θυμώνει, φρενάρει και σας πετάει έξω, γιατί οι ταξιτζίδες της Νέας Υόρκης γνωρίζουν μόνο τους δρόμους με αριθμούς κι όχι εκείνους με ονόματα.

Ο παριζιάνος ταξιτζής αντίθετα δεν γνωρίζει κανένα δρόμο. Αν του ζητήσετε να σας πάει στην place Saint Suplice σας αφήνει στο Οντεόν λέγοντας πως δεν ξέρει πώς πάνε. Πριν όμως γκρίνιαξε για την απαίτηση σας λέγοντας συνεχώς «ah, ca monsieur, alors...». Στην έκκληση που ενδεχομένως του απευθύνετε να συμβουλευτεί τον οδηγό του ή δεν θα απαντήσει ή σας αφήνει να καταλάβετε πως αν θέλατε βιβλιογραφικές υποδείξεις θα έπρεπε να απευθυνθείτε σε έναν παλαιογράφο αρχειοθέτη της Σορβόνης. Εντελώς διαφορετικοί είναι οι ανατολίτες: με μεγάλη εγκαρδιότητα σας λένε να μείνετε ήσυχος, θα βρουν αμέσως το μέρος, διασχίζουν τρεις φορές τη ζεύξη με τα μπλουθάρ και στο τέλος σας ρωτούν τι αλλάζει αν αντί για τη Gare du Nord σας έφεραν στη Gare de l'Est αφού πάντα τρένα είναι.

Στη Νέα Υόρκη δεν μπορείτε να καλέσετε ταξί με το τηλέφωνο, εκτός κι αν ανήκετε σε κάποιο κλαμπ. Στο Παρίσι μπορείτε. Μόνο που δεν έρχονται. Στη Στοκχόλμη μπορείτε να το καλέσετε μόνο τηλεφωνώντας, γιατί δεν εμπιστεύονται στον πρώτο τυχόντα περαστικό.

Οι γερμανοί ταξιτζίδες είναι ευγενικοί και σωστοί, δεν μιλούν, πατούν απλώς γκάζι. Αφού φτάσετε, κατάλευκοι σαν σεντόνι, καταλαβαίνετε γιατί ύστερα έρχονται στην Ιταλία για ανάπαυση και πηγαίνουν με εξήντα χιλιόμετρα την ώρα ακριθώς μπροστά σας στη λωρίδα προσπεράσματος του αυτοκινητόδρομου.

Αν γινόταν κάποιος αγώνας ανάμεσα σε ταξιτζή της Φραγκφούρτης με Πόρσε και ταξιτζή του Ρίο με σαραβαλιασμένο Φολξβάγκεν, θα νικούσε ο ταξιτζής του Ρίο, γιατί ποτέ δεν σταματάει στα φανάρια. Αν σταματούσε, θα ερχόταν δίπλα του ένα σαραβαλιασμένο Φολξβάγκεν γεμάτο πιτσιρίκια που θα απλώσουν το χέρι τους και θα σας κλέψουν το ρολόι.

Οπουδήποτε υπάρχει ένας σίγουρος τρόπος για να αναγνωρίσεις έναν ταξιτζή. Είναι εκείνος που δεν έχει ποτέ ρέστα.

Umberto Eco

Μετάφραση: Δημήτρης Δεληολάνης

“«'Αντολφ Τσαουσέσκου”

«ΑΝΤΟΛΦ ΤΣΑΟΥΣΕΣΚΟΥ» αποκαλούσαν πρόσφατα 50.000 διαδηλωτές στη Βουδαπέστη τον απόλυτο δικτάτορα της Ρουμανίας. Η ουγγρική αστυνομία δεν επενέβη. Θύματα της νέας αναμόρφωσης που θέλει να πετύχει ο Τσαουσέσκου είναι, μεταξύ άλλων, και 2.000.000 ρουμάνοι ουγγρικής εθνότητας.

Τι συμβαίνει; Η είδηση πέρασε ουσιαστικά στα ψιλά των εφημερίδων τις τελευταίες μέρες. Το ολοκληρωτικό καθεστώς στη Ρουμανία έδειξε και πάλι το απάνθρωπο και ωμό πρόσωπό του. Η είδηση είναι τόσο απλή όσο και το γεγονός τερατώδες στη σύλληψή του και απάνθρωπα τραγικό στην πραγματοποίησή του. Ο απόλυτος άρχοντας της Ρουμανίας, που μαζί με τον στενό οικογενειακό του κύκλο κρατά με πρωτοφανή τρόπο υπόδουλη αυτή τη χώρα – τη μόνη χώρα στην Ευρώπη, όπου για κατοχή γραφομηχανής χρειάζεται ειδική άδεια της αστυνομίας – αποφάσισε, ότι μέχρι το 2000 θα πρέπει να κατεδαφισθούν ολοκληρωτικά τα μισά από τα 15.000 χωριά της χώρας. Η περιοχή θα μετατραπεί σε καλλιεργήσιμη γη, η παραγωγή σε αγροτοβιομηχανική και οι αγρότες σε βιομηχανικούς αγρεργάτες. 1984, είναι η πρώτη και η τραγική σκέψη που κάνει κανείς σ' αυτό το σημείο.

Η Βόρειος Κορέα του Κίμ-Ιλ-Σουγκ, η Καμπότζη του Πολ Ποτ, το Ιράν του Χομείνι, η Ρουμανία του Τσαουσέσκου και η ρατσιστική Νότιος Αφρική (τουλάχιστον όσον αφορά στις συνθήκες ζωής της μαύρης πλειοψηφίας) είναι εκείνα τα καθεστώτα που μετά την φοβερή εμπειρία του ναζισμού και του σταλινισμού ανταποκρίνο-

νται με τον πιο συνεπή τρόπο στο έργο του Όργουελ. Η οργανωμένη απόλυτη εξουσία του τρόμου.

Η Καμπότζη μέσω της Βιετναμικής κατοχής μπόρεσε να βρει ένα κάποιο στοιχειώδες διέξοδο χωρίς να σημαίνει, ότι η απειλή των Κμερ έπαψε να υπάρχει. Οι φόβοι του Σιχανούκ, όπως τους μεταφέρουν τα πρακτορεία ειδήσεων είναι πραγματικοί. Για τη Βόρειο Κορέα, τη Νότιο Αφρική και τη Ρουμανία η λύση δεν φαίνεται στον ορίζοντα. Οι διαφορές των καθεστώτων είναι βέβαια τεράστιες, αν και το βορειοκορεατικό και το ρουμανικό πλησιάζουν στην εξωτερική μορφή τους, λόγω του ασύλληπτα προσωποπαγούς τους χαρακτήρα. Ο «Κοντουκάτορ», όπως έχει επιβάλει ο Τσαουσέσκου να τον αποκαλούν, ο «οδηγός» δηλαδή, ονομασία που θυμίζει τον άλλο «οδηγό» (Φύρερ), τον Χίτλερ, προσπαθεί να ξεπεράσει τον Χόρτυ με κάθε τρόπο, τον Ούγγρο δικτάτορα και ναζιστή τις προπολεμικής περιόδου.

Η αγροτο-βιομηχανική συστηματικοποίηση, όπως αποκαλεί σε άπαιστη (οργουελλιανή) κομματική γλώσσα ο «οδηγός» την καταστροφή των αγροτικών περιοχών, είναι η πλήρης έκφραση του παραλογισμού και της βίας ενός ανεξέλεγκτου καθεστώτος. Γιατί αντικειμενική λογική δεν υπάρχει.

Η Ρουμανία, άλλοτε σιτοβολώνας της Ευρώπης δεν χρειάζεται άλλες καλλιεργήσιμες εκτάσεις. Με ένα πληθυσμό 23 εκ. είναι σε θέση να θρέψει 100 εκ. Εκτάσεις υπάρχουν, αλλά – συνηθισμένο φαινόμενο στις σχεδιασμένες οικονομίες – η αναγκαστική αστικοποίηση των αγροτικών πληθυσμών, πριν 20 περίπου χρόνια, ώστε να υπάρχουν φτηνά εργατικά χέρια για τη βαρειά βιομηχανία στην οποία έγιναν όλες οι επενδύσεις, κατέστρεψε την αγροτική οικονομία, χωρίς να δημιουργήσει διεθνώς ανταγωνιστική βιομηχανία. Αποτέλεσμα η σημερινή εξαθλίωση του πληθυσμού, που βρίσκεται στη χειρότερη μοίρα σήμερα στην Ευρώπη. Άλλωστε, ότι παράγεται εξάγεται, όπως κυρίως κρέας, με στόχο το απαραίτητο για την αναπαραγωγή του καθεστώτος και της άρχουσας τάξης του συναλλάγματος. Η αντίθεση προς το καθεστώς είναι τεράστια. Η απάντηση του Τσαουσέσκου είναι η αφόρητη ένταση της καταπίεσης, σε όλες τις μορφές της.

Μια από αυτές τις μορφές καταπίεσης είναι και η ισοπέδωση των χωριών. Η ισοπέδωση δηλαδή κάθε αρχιτεκτονικής και πολιτιστικής παράδοσης των αγροτικών πληθυσμών και η καταστροφή του φυσικού και κοινωνικού τους περιβάλλοντος.

Η καταστροφή της συλλογικής και ατομικής μνήμης και της παραδοσιακής κοινωνικής συνοχής. Δεν είναι βέβαια η μοναδική περίπτωση τέτοιας ωμής προσπάθειας πειθάρχησης και ισοπέδωσης η ρουμανική. Όμως όπου έγιναν παρόμοιες προσπάθειες, στη Σοβιετική Ένωση, στην Κίνα, αποδείχθηκαν λανθασμένες και εγκαταλείφθηκαν. (Ακριβώς το αντίθετο θέλησαν να επιβάλουν οι Κμέρ: την ολοσχερή καταστροφή των πόλεων και την μαζική, κα-

ταναγκαστική αγροτική εργασία. Το αποτέλεσμα εκεί ήταν περίπου 3 εκ. νεκροί. Το απόγειο της τρέλας των τριτοκοσμικών θεωριών...)

Ο Τσαουσέσκου όμως επιμένει. Στήνοντας απίθανα ανάκτορα στο Βουκουρέστι – και καταστρέφοντας έτσι ένα μεγάλο μέρος της παραδοσιακής παλιάς πόλης – και ισοπεδώνοντας τα χωριά, συνδυάζει το γελοίο και εξωπραγματικό υποτιθέμενο μεγαλείο της ενός ανδρός αρχή με την ωμή καταπίεση εκατομμυρίων ανθρώπων. Συγχρόνως εξαφανίζεται η ελάχιστη ιδιωτική παραγωγή και ως εκ τούτου και η ελάχιστη πιθανότητα περιορισμού της εξαθλίωσης.

Ήδη πριν αρχίσει η «συστηματικοποίηση» είχαν προηγηθεί αναγκαστικές μετατοπίσεις πληθυσμών. Αποτέλεσμα όχι μόνο η διάλυση της κοινωνικής συνοχής αλλά και συνθήκες συνεχούς ανασφάλειας

Σε μια κοινωνία, όπου κάθε διαμεσολαθητικός ιμάντας μεταξύ κοινωνίας και κράτους ή δεν υπάρχει, ή ελέγχεται έτσι, ώστε να αποτελεί ειδικής μορφής καταναγκαστικό μηχανισμό του κράτους, η παράδοση, η κοινοτική συνοχή (ή η εκκλησία όπως βλέπουμε στην Πολωνία), αποτελούν την τελευταία γραμμή άμυνας του πληθυσμού μπροστά στην αλλοτρίωση και την εναγώνια εξατομίκευση της ανέχειας και της αστυνόμευσης. Αυτή την τελευταία γραμμή άμυνας θέλει να καταστρέψει ο Τσαουσέσκου. Ο «Τιτάνας των τιτάνων», όπως θέλει επίσης να αποκαλείται ο δικτάτορας, η οικογένειά του και ο εσμός των εμπίστων του γνωρίζουν, ότι το ξερίζωμα των πληθυσμών και η προσαγωγή τους σε αστικά γκέτο στη σκιά της συνεχούς αστυνομικής παρακολούθησης και της οικονομικής εξαθλίωσης αποτελούν κλασικά μέσα πειθάρχησης ενός λαού.

Ασφαλώς υπάρχουν και άλλοι υποβοηθητικοί για την τρομοκρατία παράγοντες. Οι απειλούμενοι αγροτικοί πληθυσμοί είναι ουγγρικής (2 εκ.) και γερμανικής καταγωγής. Έτσι η πολιτική αυτή μπορεί να βασιστεί σε υπάρχουσες αντιθέσεις της ρουμανικής κοινωνίας και σε ανασταλτικούς για την λαϊκή αλληλεγγύη παράγοντες.

Η Ουγγαρία αντιδρά, αλλά η αντίδραση είναι περιορισμένη, παρ' όλο που για τις συνθήκες που επικρατούν στην Ανατολική Ευρώπη, είναι όντως πρωτοφανής. Η Δ. Γερμανία έχει ήδη προχωρήσει σε συμφωνία για την μετοικεσία 12.000 ρουμάνων γερμανικής εθνότητας. Πρόκειται για αγορά ανθρώπων προς 8000 μάρκα κατά κεφαλή. Ίδανικό συναλλαγματοφόρο εξαγωγικό εμπόριο για το καθεστώς του τιτάν.

Ο υπόλοιπος κόσμος σιωπά. Εδώ στην Ελλάδα δεν υπάρχει καμιά αντίδραση. Τραγικό ίσως είναι το γεγονός, ότι και αυτό το τμήμα της Αριστεράς που θεωρεί τον εαυτό του ως το πιο προοδευτικό σιωπά, χάριν κάποιας υποτιθέμενης υποστήριξης από την πλευρά της Ρουμανίας.

Πότε άραγε η αντίληψη για τα ανθρώπινα δικαιώματα ως το κα-

τεξοχήν περιεχόμενο κάθε σοσιαλιστικής προοπτικής θα περάσει από το περιθώριο στο προσκήνιο της πολιτικής σκέψης; Για τις άλλες παρατάξεις δεν γίνεται έτσι κι αλλιώς λόγος. Αυτές γνωρίζουν εξουσία, όχι δικαιώματα. Γνωρίζουν ΕΚΑΜ και ιδιόρρυθμα νομοσχέδια κάλυψης των διασυνδέσεών τους....

Δημήτρης Χαραλάμπης

Εκ-παίδευση και λόγου κλοπή

ΑΠΟ ΤΙΣ ΠΛΕΙΣΤΕΣ ΟΣΕΣ ΔΙΑΚΗΡΥΞΕΙΣ για την αναβάθμιση των πανεπιστημιακών σπουδών, και από τη διαρκή προβολή συναφών αιτημάτων, είχαμε μείνει οι αφελείς με την εντύπωση ότι από την κοινότητα των πανεπιστημιακών θα εξέλειπε τουλάχιστον το νοσηρό φαινόμενο της λογοκλοπής.

Διαβάζοντας ωστόσο την εφημερίδα του Ηρακλείου «Μεσόγειος» (1-7-1988) διαπιστώνουμε ότι καμιά αναβάθμιση δεν πρόκειται να γίνει ποτέ όσο δεν διαμορφώνεται ένα δεσμευτικό πλαίσιο με απλές και αυτονόμετες αρχές, τόσο απλές και αυτονόμετες όσο αυτή: να μην κλέβει κανείς το λόγο και τον κόπο των άλλων.

Στο εν λόγω φύλλο της «Μεσογείου», και υπό τον γενικό τίτλο «Ακαδημαϊκές υποθέσεις, ή πώς προάγεται ένας αντιπρύτανης», καταγγέλλεται ο Αντιπρύτανης Ακαδημαϊκών Υποθέσεων του Πανεπιστημίου της Κρήτης Π. Θέμελης, με αφορμή την εκλογή του από τη βαθμίδα του Αναπληρωτή Καθηγητή στη βαθμίδα του Καθηγητή, ότι «έχει συγγράψει ένα "Εγχειρίδιο Ανασκαφικής Τεχνικής" μεγάλα μέρη του οποίου αποτελούν κατά λέξη μετάφραση δύο ξενόγλωσσων εγχειριδίων». Τα εγχειρίδια αυτά είναι των Louis Frédéric, Manuel Pratique d'archéologie, 2me edition, Robert Laffont, Paris 1978 και Martha Joukowsky, A Complete Manual of Field Archaeology, Tools and Techniques of Field Work for Archaeologists, Prentice Hall, INC., Englewood Cliffs, New Jersey 07632.

Στην ίδια εφημερίδα παρατίθεται εξάλλου το ακόλουθο εντυπωσιακό απόσπασμα από την εισηγητική έκθεση για την προαγωγή του κ. Π. Θέμελη, όπου η τριμελής επιτροπή επιαινεί [ακούστε το] «τη συγγραφή από τον υποψήφιο ενός φροντισμένου εγχειριδίου Ανασκαφικής Τεχνικής, το οποίο από τη μια πλευρά εκφράζει καθαρότητα βίωσης [:] των προβλημάτων της ανασκαφής από τον συγγραφέα του, και από την άλλη είναι ιδιαίτερα χρήσιμο για τους φοιτητές της Αρχαιολογίας και τους νέους αρχαιολόγους.»

Θα θέλαμε να παραθέσουμε κι άλλα αποσπάσματα από την εφημερίδα «Μεσόγειος». Όμως αντ' αυτού θα παραθέσουμε αποσπάσματα από την επιστολή των καθηγητών της Φιλοσοφικής Σχολής του Πανεπιστημίου Κρήτης Βασίλη Κρεμμυδά και Νίκου Χατζηνικολάου προς τον Πρόεδρο του Τμήματος Ιστορίας-Αρχαιολογίας, που αναφέρεται στο ίδιο ζήτημα της λογοκλοπής. Η επιστολή αυτή με ημερομηνία 29-5-1988, κοινοποιείται στα μέλη της Γενικής Συνέλευσης του Τμήματος Ιστορίας-Αρχαιολογίας, στον Κοσμήτορα της Φιλοσοφικής Σχολής και στα μέλη του Πρυτανικού Συμβουλίου.

Στην επιστολή αυτή αναφέρονται τα ακόλουθα: «[...] κατά τη διάρκεια της συνεδρίασης διαβάστηκαν από τον έναν από τους υπογράφοντες ενδεικτικά παραδείγματα αυτής της λογοκλοπής [...] μέλος της εισηγητικής επιτροπής δήλωσε στο σώμα πως ο υποψήφιος μεταφράζει πράγματι αποσπάσματα κατά λέξη και απ' το εγχειρίδιο του Frédéric και από άλλα ξένα εγχειρίδια «και πολύ καλά κάνει». Και αμέσως πιο κάτω στην ίδια επιστολή τονίζεται: «Έχει ιδιαίτερη σημασία ότι κανένας εκλέκτορας δεν αμφισβήτησε το γεγονός της λογοκλοπής και κανείς δεν θεώρησε απαραίτητο να κληθεί ο υποψήφιος για να δώσει κάποιες διευκρινίσεις. ...Θεωρούμε ότι το ζήτημα που προέκυψε είναι σημαντικό και ζητάμε τα ανωτέρω στοιχεία που αφορούν την κατά λέξη μετάφραση (άλλα μέρη του εγχειριδίου *Θέμελη* αποτελούν ελεύθερη απόδοση του ίδιου ή άλλων εγχειριδίων), να τεθούν μαζί με την επιστολή μας υπόψη του Υπουργείου Παιδείας το οποίο εγκρίνει τον διορισμό». [Οι υπογ. της επιστολής].

Μετά από όσα αναφέρονται πιο πάνω, ο προσεκτικός αναγνώστης θα είναι σε θέση να βγάλει ένα και μοναδικό συμπέρασμα: ότι ο δρόμος για την αναβάθμιση των πανεπιστημιακών σπουδών περνάει μέσα από τη ριζοσπαστική πολιτική του «ενός και μοναδικού συγγράμματος» και μάλιστα αντιγραμμένου.

Τα «Τετράδια»

ΑΚΟΛΟΥΘΕΙ ΜΙΚΡΟ ΔΕΙΓΜΑ ΤΗΣ ΛΟΓΟΚΛΟΠΗΣ: